Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя и Експедицiя пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакцiя ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй. —

Рекламацiи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 143. Пятниця 28 Червня (10) Липня 1891. **Рôкъ I.**

Праса россiйска о теперѣшнôй хвили.

Вôдновлене тридержавного союза и подорожь нѣмецкого цѣсаря до Анґлiи не дають спокою россiйскимъ ґазетамъ и они розписують ся широко о сихъ найважнѣйшихъ фактахъ зъ теперѣшнои хвилѣ. А цѣкавй тй вôдзывы россiйскихъ ґазетъ; можна зъ нихъ побачити, якъ мало умѣють въ Россiи оцѣнювати тверезо станъ рѣчей а за то якъ тамъ лякають всякй змѣны ситуацiи, хочь въ Россiи уважають дуже сильнымъ становище Россiи и Францiи въ Европѣ! *Новости*, роздумуючи надъ условiями тридержавного союза, доказують, що Италiи зроблено якйсь надѣѣ на полѣпшене еи фiнансового положеня. Австрiя — каже згадана ґазета,— дôстала певно якйсь новй ґарантiи для своеи полiтики на Балканѣ, бо инакше не бувъ бы кн. Бiсмаркъ наробивъ такого крику въ своѣй ґазетѣ. Що до Нѣмеччины, то она на всякiй случай забезпечила собѣ добру помôчь, бо инакше цѣсарь Вiльгельмъ не мавъ бы причины тѣшити ся такъ зъ вôдновленя тридержавного союза. Наконець дôйде зброєне великихъ державъ до такихъ розмѣрôвъ, що не буде вже що стратити и тогды мусить прийти до войны. *Свѣтъ* доказує зновъ, що кождый, хто знає прикре положене стратеґiчне Нѣмеччины и положене Австрiи зъ еи новыми бажанями зô взглядôвъ на балканьскiй пôвъостровъ, не подивує ся, що обѣ тй державы задля ихъ ґеоґрафiчного положеня зô взгляду на Россiю и Францiю змушенй старати ся о вôдновлене того союза, а то длятого, щобы забезпечити собѣ ненарушимость своихъ територiй.

Вôдновлене тридержавного союза а рôвночасно и подорожь цѣсаря Вiльгельма налякали формально россiйску прасу. *Новости* доказують, що оба тй факты треба вже уважати знакомъ до загальнои войны европейскои. Одна лишь *Peterbg. Ztg.* глядить на все спокойнѣйше и такъ каже; „Мы не дивимось на ситуацiю такъ чорно. Францiя мусѣла бы добре розважити, закимъ бы рѣшила ся подôбно якъ въ 1870 р. розпочати войну, симъ разомъ для вôдзысканя Альзацiи и Льотаринґiи. Могло бы то настати ажь тогды, коли бы Россiя дала ґарантiю, що допоможе ѣй до вôдзысканя утраченыхъ краѣвъ и зреабiлiтованя своеи поваги и впливу, а заразомъ заспокоєня своеи амбiцiи. Але такого приреченя не легко бы было дôстати вôдъ Россiи, а безъ того Францiя змушена конче здержатись вôдъ всякои зачѣпки. Не справедливо говорять такожъ, що Австро-Угорщина носить ся зъ якимись заборчими плянами що до балканьского пôвъострова. Сумнѣваємо ся, щобы Австрiя могла бути такъ легкодушною, абы стягала на себе нещастє войны зъ Россiєю. Въ виду того думаємо, що въ загалѣ тридержавный союзъ буде сповняти, и дальше якъ доси, головну свою задачу, а то буде здержувати Францiю вôдъ зачѣпныхъ крокôвъ“. Такъ вôдзываєсь ґазета, що правда, выходяча въ Россiи, але нѣмецка, а вôдзывъ еи не можна ще уважати голосомъ опiнiи россiйскои.

Бесѣда посла Барвѣньского.

выголошена въ палатѣ пословъ пôдчасъ спецiяльнои дебаты надъ буджетомъ мiнiстерства просвѣты.

(Дальше).

Думаю, що я выказавъ подостаткомъ, що не тôлько не небезпечно для державы, але, противно, самъ интересъ державный домагає ся — пôдпирати розвôй руского языка и лiтературы, роздобути средства до пôднесеня наукъ въ мовѣ рускôй. Такого мѣсця, на которомъ можна бы вытворити, выплекати и провадити всѣ лѣпшй и высшй напрямы руского духа, мы Русины зовсѣмъ не посѣдаємо. Колись зробивъ початокъ въ тôмъ взглядѣ цѣсарь Iосифъ II., оснувавши на львôвскôмъ унiверситетѣ, нимъ заложенôмъ, двѣ катедры на фiльософiчнôмъ а чотири на теольоґiчнôмъ факультетѣ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ. Тй катедры не приносили пожитку для розвою рускои мовы и пôднесеня науки въ тôй мовѣ, бо дотычнй доценты не вживали языка руского, але церковно-словеньского, и въ короткôмъ часѣ тй катедры зпесено. Ажъ зъ ласки теперѣшного нашого вселаскавого монарха поставлено новй основы для пôднесеня науки въ рускôй мовѣ.

Найвысшимъ декретомъ зъ 23 грудня 1862 розпоряджено оснувати чотири катедры на правничôмъ факультетѣ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ, але зъ нихъ лишь двѣ, яко надзвычайнй катедры, обсаджено суплентами: именно катедру для австрiйского права цивiльного и катедру для австрiйского права карного та процедуры карнои. На остатнôй катедрѣ єсть теперь два доценты а катедру для австрiйского права цивiльного, яко звычайну, системiзовано въ роцѣ 1882. Наслѣдкомъ передчаснои смерти проф. Олександра Огоновского, котрый займавъ сю катедру та своими письмами въ юридичнôй лiтературѣ здобувъ собѣ добру славу, теперь та катедра опорожнена. Скора обсада сеи катедры вôдповѣдною силою зъ погляду лiнґвiстичного та наукового конечно потрѣбна. Было бы такожъ дуже пожадане — завести постановлену цѣсарскимъ декретомъ катедру для цивiльнои процедуры въ цѣли выобразованя урядникôвъ судовыхъ для всхôднои Галичины. Вôдповѣднй силы учительскй можна бы выобразувати че-

КОЛОМЫЯ.

Коломыя не помыя, Коломыя мѣсто:
Въ Коломыи дѣвчинонька, якъ пшеничне тѣсто!

„Коломыя не помыя“, спѣває ся въ народнôй пѣсни. Та оно може такъ колись и было. Але теперь? Теперь — не докоряючи нашимъ братямъ Коломыйцямъ, котрй прецѣ вже опамятують ся и боронять ся якъ можуть вôдъ тыхъ, що найбôльшу нужду навели на мѣсто — теперь, кажемо, коли пôйдете въ Коломыи поза руску церковь, улицями, що ведуть по при керницю, такъ званый „кляшторъ“ ажь до латиньского костела, або заглянете въ той кутъ, де стоить жидôвска божниця, то побачите, що тамъ ще гôрше якъ помыя! Хочь нôсъ затыкайте та втѣкайте чимъ скорше на розлогй передмѣстя, де середъ зеленыхъ садкôвъ та городôвъ пôднимають ся хорошй двôрки та бѣлй мѣщаньскй хаты або идѣть хочь на „Зелену улицю“, котра вôдъ часу цѣсарскои гостины дôстала вже нову назву. Та и годѣ тутъ побачити „дѣвчиноньку якъ пшеничне тѣсто“, але за то на каждôмъ кроцѣ стрѣтите замащену, заталапану та розпатлану Суру або Хайку а попôдъ домы зъ пообдиваными стрѣхами та драпливыми вôкнами и дверми повно жиденятъ, що талапають ся въ смердячôмъ болотѣ, або на пôвъ голй выгрѣвають ся на сонци. Якъ бы на доповнене сего образу нечистоты почуєте ще денеде рохкане самопасъ ходячои безроги, котра тутъ — якъ то написала была свого часу одна коломыйска ґазета — сповняє обовязокъ сторожи санiтарнои.

Отъ такiй образъ представляє нинѣ самъ осередокъ Коломыѣ, розложеный доокола ринку и замешкалый выключно самыми жидами. Образъ той змѣняєсь поволи въ мѣру того, якъ домы жидôвскй стають рѣдшй и коли вже выходимо на далекй передмѣстя. Тутъ вже завѣває насъ здоровѣйшимъ и веселѣйшимъ пôдгôрскимъ воздухомъ и заносить милымъ запахомъ окружаючихъ мѣсто широкихъ нивъ, лугôвъ та зарѣнкôвъ, а выйти поза мѣсто въ сторону якъ до Вербѣжа, то чути зъ далека вôдъ захôдного полудня шумъ Прута, нашого покутского Дунаю, котрый якъ бы вôдчувавъ долю народу, котрого землями перепливає, и разомъ зъ нимъ чогось марнѣє та чимъ разъ менше несе здоровои гôрскои водицѣ.

Правда, Коломыя стала нинѣ великимъ мѣстомъ; людей въ нѣй богато, є вже и краснй мурованй будынки, рухъ торговельный въ нѣй великiй, богато фабрикъ, а зелѣзниця иде самою серединою мѣста, якъ бы въ якôмъ американьскôмъ мѣстѣ. Такъ щожъ зъ того, коли та стара столиця, той Парижь нашихъ Гуцулôвъ, стає ся зъ каждымъ днемъ бôльше чужою рускому серцю, а шварґôтъ жидôвско-нѣмецкого жарґону заглушує въ нѣй всякй иншй мовы, не то вже руску!

Де то подѣлись тй часы, коли въ Коломыи гомонѣло ще чисто народне житє, коли въ нѣй гостили рускй князѣ, проживали рускй бояре та богате руске мѣщаньство? Пропали мабуть на вѣки; нинѣ зъ бояръ и слѣду нема а мѣщане, якъ майже всюды по нашихъ мѣстахъ, такъ и въ Коломыи мусѣли поволи переносити ся на далекй передмѣстя и стали майже зовсѣмъ рôвнй доокoличнымъ селянамъ. Ще въ пятдесяти рокахъ было въ Коломыи видко бодай ще кôлькохъ старыхъ мѣщанъ, що убирали ся въ старй мѣщаньскй синй капоты зъ жовто-сиными поясами, нагадаючй давну боярску ношу, а на головѣ носили боярскй шапки; нинѣ вже майже нѣхто тамъ и не знає, якъ выглядала та шапка.

А спытаєте може, де причина того, що коломыйске мѣщаньство такъ знидѣло и звело ся? Тутъ може ще бôльше якъ де инде, по нашôй думцѣ, попри иншй несприяючй обставины была причиною и власна ледащôсть, лѣнь, нерядивôсть та пiяньство. Давне богатство и добробытъ давало можнôсть коломыйскимъ мѣщанамъ по примѣру бояръ и людей зъ княжого двору жити весело та гуляти не дбаючи нинѣ про завтра. Звычай той переходивъ на пôзнѣйшй поколѣня и довѣвъ до того, що, якъ знаємо зъ оповѣдань старыхъ мѣщанъ

резъ удѣлене пôдмоги, а се тымъ бôльше потрѣбне, бо руска молодѣжь по бôльшôй части бѣдна, а журба о хлѣбъ насущный перепиняе имъ поступъ въ студіяхъ и науковыхъ працяхъ. Тожь позволю собѣ поставити просьбу до Є. Е. пана міністра просвѣты, щобы частину зъ сумы призначенои въ буджетѣ для пôдмоги студентôвъ высшихъ школъ ужито також на выобразоване доцентôвъ рускихъ.

На львôвскôмъ факультетѣ фільософічнôмъ декретомъ цѣсарскимъ зъ дня 13 Грудня 1848 системізовано катедру для рускои мовы и літературы и черезъ те пôднесено науковй доследы на тôмъ поли. Але тая катедра потребуе конче, такъ сказати-бъ, доповненя и пôдмоги черезъ заведене катедры для исторіи руского народу, якъ то такй катедры для польскои исторіи вже истнують на університетахъ львôвскôмъ и краковскôмъ. Оденъ поважаный посолъ зъ правицѣ, чоловѣкъ фаховый, пôднѣсъ тутъ передъ кôлькома лѣтами зовсѣмъ справедливо и вдачно, що Австрія складае ся зъ исторично політичныхъ индивідуальностей, а зъ нихъ кожда мае свою историчну минувшôсть. Отже не досыть того, щобы, учачись исторіи вôтчины, знати лише историю цѣлости, але есть доконче пожадане й потрѣбне, щобы при тôмъ займатись також специяльно историею спорôдненыхъ собѣ племенъ, историею власного краю и индивідуальности, до котрои хто належить.

Що выслѣды историчнои минувшости руского народу стоять ще въ великôй части облогомъ, що пôднесене историчного знаня и историчныхъ студій для духового и національного розвою руского народу лежить въ интересѣ краю и въ интересѣ Австріи, — надъ тымъ не потребую розводитись. Поликуюсь лишь на нѣмецкй університеты, яко на примѣръ пôдходячій до мого погляду, въ котрыхъ выплекались и дозрѣли цвѣты и овочѣ историчнои науки, а черезъ ихъ дѣяльность выплекавъ ся змыслъ историчный нѣмецкои народности и звернувъ ся до правдивои меты. „Тôлько той, хто въ исторіи свѣта жие, хто въ часахъ роздививъ ся и зъ ними иде, мае право судити, що було й буде.“ Тыми словами Гете хотѣвъ выразити поглядъ, що змыслъ историчный высвячуе чоловѣка на духовника науки, на учителя молодежи.

Живемо въ часахъ, де конечною потребою публики сталась часописна література, въ котрôй знаходить вôдгомонъ всяка пристрасть, кожда зароджуюча ся злоба дня, кождый національный и конфесійный пересудъ. Супротивъ натиску того пôвъ-образованя, плеканого літературою часописною, доконче треба крѣпкого заборола правдивои науки. Такимъ забороломъ супротивъ натиску небезпечныхъ фальшивыхъ наукъ на руску народнôсть — була бы совсѣмъ певно катедра для исторіи руского народу, она була бы покликана — опінію публичну, опирану на посторонныхъ интересахъ и симпатіяхъ, здержувати, поправляти и зводити на праву дорогу. Черезъ те сотворено бы силу, котра може не дѣлала бы такъ скоро и широко, але тревало, бо змогла бы ставити на важку высказъ ученого супротивъ легкои и фальшивои монеты думокъ ґазетныхъ, — она сталась бы посередникомъ народови мѣжь минувшостію а теперѣшностію, оріентувала бъ его о теперѣшности, показувала-бъ ему справедливе поєднане суперечностей, конечно въ каждôмъ часѣ выступаючихъ, и помагала-бъ ему пôдготовляти собѣ будучнôсть. Рускій народъ потребуе конечно правдивыхъ священикôвъ науки, правдивыхъ учителѣвъ молодежи, и якъ думаю, я не помыливъ ся, коли слова Гетого о исторіи загальнôй приложивъ до специяльности, до исторіи руского народу.

Переходжу теперь на поле школьництва середного. Єсли не богато дбаесь о потребы руского населеня въ школахъ высшихъ, то не много лѣпше стоить дѣло и зъ школами середными. Для руского населеня, котре въ Галичинѣ после найновѣйшои конскрипціи числить майже три міліоны, есть лишь одна ґімназія высша зъ рускою мовою выкладовою у Львовѣ и три клясы паралельнй въ ґімназіи высшôй въ Перемышли, — а се стоить до загального числа школъ середныхъ въ Галичинѣ (31) въ дуже яркôй нерозмѣрности, хочь число ученикôвъ рускои народности въ школахъ середныхъ въ Галичинѣ зъ кôнцемъ року 1889 перевысшало 2000, и тая цифра припадае на середнй школы у всхôднôй части краю. Для того зовсѣмъ справедливе и оправдане домаганє, щобы въ ґімназіи, — котра мае заложитись у всхôднôй части Галичины а котру комісія буджетова проектуе въ своѣй резолюціи,— завести рускій языкъ выкладовый и мы дожидаемо зъ довѣріемъ, що галицкій соймъ по заявленяхъ польскихъ пословъ, якъ и правительства краевого, вôднесесь до того домаганя справедливо.

Уважаю своимъ обовязкомъ звернути увагу Выс. управы просвѣтнои на одну потребу рускихъ клясъ паралельныхъ въ Перемышли. Перемышль лежить, якъ звѣстно, близько на межи землѣ, замешканои Русинами, де вже руске населенє уживае говору досыть зопсованого въ словѣ, формѣ и наголосѣ. А коли анѣ въ Перемышли анѣ въ окрестности нема чотироклясовои рускои школы народнои и рускй ученики приходять зъ недостаточнымъ пôдготовленемъ языковымъ до вступного испыту до першои клясы ґімназіяльнои, то було бы дуже на мѣсци, щобы въ перемыскôй ґімназіи заложити приготовляючу клясу зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ въ найблизшôй будучности, подôбно якъ такй клясы истнують въ академічнôй и II-ôй ґімназіи у Львовѣ и въ ґімназіи въ Бродахъ. Значна фреквенція рускихъ клясъ паралельныхъ (въ сѣмъ роцѣ 157 ученикôвъ на три клясы) не потребувала бы выкликувати журбы, що може кляса приготовляюча не знайде достаточного числа ученикôвъ.

(Конецъ буде.)

Рада державна.

(*41-те засѣдане палаты пословъ зъ дня 8. липня*). На вчерашнôмъ засѣданю вела ся дальша дебата надъ угодою зъ Льойдомъ. Люеґеръ протививъ ся рѣшучо тому, щобы Льойдови давати запомогу. Вôнъ доказувавъ, що держава повинна закупити всѣ кораблѣ Льойда и взяти пароходну плавбу въ державный зарядъ; за тымъ промавляють и стратеґічнй взгляды. Пос. Краиньскій промавлявъ именемъ Поляковъ за угодою. По замкненю дискусіи, вносивъ пос. Адамекъ, щобы цѣлу угоду вôдослати ще разъ до комісіи. Наконецъ въ поименнôмъ голосованю ухвалено 168 голосами противъ 65 приступити до специяльнои дебаты. За специяльною дебатою голосували: ліберали, клюбъ Корошінього, клюбъ Трентіно, Русины, Поляки и бôльша часть консерватистôвъ; — противъ: нѣмецкй націоналы, антісеміты, Молодочехи и кôлькохъ консерватистôвъ. При специяльнôй дебатѣ принято угоду зъ Льойдомъ въ другимъ читаню, а опôсля розпочато дебату надъ буджетомъ міністерства торговлѣ.

Пос. Дикъ (Молодочехъ) выступавъ дуже остро противъ угорскои політики тарифовои и доказувавъ, що она шкодить интересамъ Австріи. При тôмъ сказавъ вôнъ, що въ Австріи можна щось зробити лишь черезъ революцію, и дôставъ за то нагану вôдъ віцепрезидента Хлюмецкого. — Пос. Розеръ говоривъ о послѣдныхъ катастрофахъ на зелѣзницяхъ и домагавъ ся закона, щобы въ каждôмъ поѣздѣ було двохъ або трохъ лѣкарѣвъ. — Пос. Люеґеръ промавлявъ противъ роздѣлу міністерства торговлѣ и выступавъ рѣшучо противъ утвореня окремого міністерства комунікаціи. Дальше промавлявъ противъ несовѣстныхъ фірмъ торговельныхъ и похатнои торговлѣ та домагавъ ся удержавненя приватныхъ школъ торговельныхъ. По промовѣ Статича перервано засѣдане а слѣдуюче назначено на нинѣ.

коломыйскихъ, ихъ дѣды ще въ початкахъ теперѣшного столѣтя пропивали за гарнецъ меду або горѣвки цѣлй ґрунты, ажь наконецъ ихъ внуки и правнуки пôйшли зъ торбами а ихъ мѣсце заняли жиды. Ажь прикро згадувати про ту власну нашу ледащôсть! Лишѣмъ на боцѣ тй сумнй проявы въ нашôмъ народнôмъ житю, а перейдѣмъ на инше поле.

Зъ вôдки взялась Коломыя и хто еи поставивъ? На се пытанє годѣ вôдповѣсти, бо про самъ першій початокъ Коломыѣ нѣчого не знати. Однй кажуть, що назва Коломыя пôйшла вôдъ латиньского слова „colonia“, бо старй Римляне мали ажь тутъ свои оселѣ або кольоніи; другй кажуть, що вôдъ потока Коломыйки, котрый за Снятиньскимъ передмѣстемъ переплывае черезъ мурованый гостинецъ и коло Перерова впадае до Прута, бо нѣбы тутъ люде, що ѣхали зъ Заболотова, переѣздячи великй болота, мыли въ тôмъ потоцѣ колеса и для того самъ потокъ назвали Коломыйкою, а вôдъ него и мѣсто. Ще иншй доказують, що назва Коломыя пôйшла вôдъ угорского короля Коломана, що бувъ якіись часъ и королемъ рускимъ и панувавъ въ Галичи. Але и то рѣчь непевна. Коли Коломанъ ставъ панувати на галицкôй Руси — а було то въ 1214 р. — мавъ вôнъ тогды ледви пять лѣтъ. Єго заручили були зъ трилѣтною донькою краковского князя Лешка бѣлого, Соломѣею, и посадили на галицкôмъ престолѣ та ще и коронували королемъ. Що Коломанъ ставъ королемъ въ Галичи, пôйшло зъ вôдси:

По смерти галицкого князя Романа, осталась була его вдовиця зъ двома сынами: чотиролѣтнымъ Данилкомъ, пôзнѣйшимъ галицкимъ королемъ Даниломъ, и дволѣтнымъ Василькомъ. Малолѣтными дѣтьми Романа опѣкувавъ ся угорскій король Андрѣй. Галицкй бояре стали були бунтовати ся противъ вдовицѣ и еи сиротокъ, а король Андрѣй прийшовъ бувъ сиротамъ на помôчь и зловивъ двохъ найбôльшихъ бунтôвникôвъ бояръ, якогось Володислава и Филипа, та закувавъ ихъ и повѣвъ на Угорщину въ неволю. Але ледви король выйшовъ зъ галицкои землѣ, якъ въ Галичи пôдняли знову бунтъ братя Володислава, Яволодъ и Ярополкъ. Король Андрѣй пустивъ ся бувъ знову зъ войскомъ до Галича въ 1213 роцѣ и перейшовъ вже бувъ черезъ горы на руску сторону, коли довѣдавъ ся, що у него дома зробивъ ся бунтъ. Вôнъ мусѣвъ отже вертати домôвъ, а тымчасомъ утѣкъ бувъ Володиславъ, пôдчасъ бунту на Угорщинѣ зъ вязницѣ и прибѣгъ до Галича, та заразъ оголосивъ ся тутъ княземъ. Король Андрѣй видѣвъ, що не дасть собѣ самъ рады зъ галицкими бунтôвниками, а може ще и скортѣла его богата руска земля, и вôнъ нарадивъ ся зъ краковскимъ княземъ Лешкомъ, заручивъ свого сына зъ его донькою и оба батьки посадили теперь своихъ дѣтей на галицкôмъ престолѣ. Рѣчь отже ясна, що маленькій король Коломанъ не панувавъ ще самъ, лишь его заступали бояре, и певно также, що вôнъ не ставивъ мѣстъ, тожь и годѣ припустити, щобы то вôдъ него пôйшла назва мѣста Коломыѣ.

Про Коломыю згадуе ся въ старыхъ лѣтописяхъ першій разъ за руского короля Данила въ 1240 р., але не знати, чи вже тогды, т. е. 650 лѣтъ тому назадъ, Коломыя була мѣстомъ; але можна догадувати ся, що она вже тогды подобала трохи на мѣсто, хочь може ще не на таке, якъ були другй мѣста зъ того часу. Здае ся, що Коломыя була пôдъ той часъ широко розкинена понадъ Прутомъ и що тамъ бояре а може и самъ князь мали свои дворы. На то вказують ще нинѣшнй назвы декотрыхъ сѣлъ, що лежать близько Коломыѣ, а котрыхъ ґрунты належали дѣйстно въ давныхъ часахъ до Коломыѣ. Такъ есть коло Коломыѣ село Княждворъ, котрого назва пôйшла очевидно зъ того, що тамъ, або бодай десь недалеко вôдъ нинѣшного села, бувъ княжій дворъ. Въ тôй самôй сторонѣ, таки недалеко вôдъ Княждвора, лишь по сѣмъ боцѣ Прута, есть село Дядьковцѣ. Требажь знати, що рускй князѣ держали до своихъ дѣтей боярина, чоловѣка розумного и поважаного, котрый ихъ выховувавъ, доки они ажь не поподрастали. Того боярина называли князѣ „дядькомъ“. Може отже бути, що вôдъ того „дядька“ пôйшла и назва Дядьковцѣ. Але

Перегляд политичный.

Зачувати, що межи нѣмецкими лібералами а Молодочехами ведуть ся переговоры що до вызначеня членôвъ до спôльныхъ делеґацій. Нѣмцѣ домагають ся, щобы Молодочехи сказали имъ, кого вызначать, бо боять ся щобы до делеґацій не дôставъ ся Вашатый.

Для закупленыхъ на державу дôбръ Надвôрна установлено на приказъ Є. Вел. Цѣсаря окремый урядъ адміністраційный, котрый буде стояти пôдъ безпосередною властею міністерства рôльництва.

До російского порту въ Кронштадѣ мае загостити дня 13 с. м. француска ескадра. Царь приказавъ принимати еи въ такій самый спосôбъ, якъ передъ трема роками ескадру нѣмецку, що приплыла була зъ цѣсаремъ Вільгельмомъ въ першôй его подорожи до Петербурга. На честь францускихъ гостей приготовляють великі торжества, декі навѣть при участи двору, а въ правительственныхъ кругахъ зовсѣмъ не таять ся зъ тымъ, що побуть французкои ескадры въ російскôмъ портѣ дасть причину до великои манифестаціи на користь французско-російскои приязни.

Въ російскôмъ міністерствѣ скарбу утворено спеціяльну комісію для справъ внутрѣшнои и внѣшнои торговлѣ збôжемъ.

Берлиньскій дописуватель *Standard-a* довѣдуесь нѣбы изъ стороны „урядовои" про вôдновленый тридержавный союзъ таке: „Договôръ опирае ся на тыхъ самыхъ що и давнѣйше точкахъ, мѣстить лишь уступъ продовжаючій угоду до року 1897. Союзъ є и буде вôдпорнымъ (дефензивнымъ), а головна цѣль его удержати status quo. Въ будучности починить ся вôдповѣдні кроки, щобы скрѣпити торговельні вôдносины помѣжь трома державами новыми угодами мытовыми и торговельными. Дописуватель додае ще, що помѣжь Анґлією и Италією нема нѣякого окремого договору, бо льордъ Сальсбері, на выпадокъ змѣны правительства въ Анґліи, не може принимати жадныхъ зобовязань на себе и обмежати політики своихъ наслѣдникôвъ.

На Кретѣ все ще нема порядку и спокою; якъ доносять зъ вôдтамъ, Турки и Греки убивають себе обопôльно и проливають кровь. Анґлійскій консуль потверджуе, що вина по сторонѣ Туркôвъ. За те на островѣ Корфу, де були забуреня проти жидôвъ, вже пануе спокôй и жиды поволи повертають назадъ на Корфу.

Новинки.

— **Именованя.** Краєва Рада шкôльна именувала дѣйстного управителя 4-класовои школы мужескои въ Золочевѣ, Филипа Сѣркевича, повѣтового провізоричным инспектором окружного въ Жовкви, дѣйстнымъ управителемъ 4-класовои школы мужескои въ Жовкви: Ивана Зеленого дѣйстнымъ учителемъ при школѣ етат. въ Шкуловичахъ; Франціішка Ганчара дѣйстнымъ учителемъ при школѣ етат. въ Завадѣ; Марію Рущиньску дѣйстною учительков 4-класовои школы жѣночои въ Тарновѣ.

— **II. Вiцепрезидентъ краєв. Рады шк.** др. М. Бобжиньскій повернувъ до Львова и обнявъ урядованє.

— **Краєвый Выдѣлъ удѣливъ субвенціи:** а) повѣтовому Выдѣлови въ Чорткові 4.000 зр. на будову повѣтовои дороги въ Ягольници до Улашковець; б) повѣтовымъ Выдѣламъ на будову громадскихъ дорôгъ: новосандецкому 5.500 зр. въ Криници до Тылича, а 3000 зр. въ Нового Санча до Бобовои; — ряшôвскому 1000 зр. въ Милоцина до Братковець; — бобрецкому 7000 зр. въ Бортникъ до Голишева; — скалатскому 4000 зр. въ Грималова черезъ Сорочко до Теребовлѣ; — надвôрняньскому 1000 зр. въ Надвôрнои до Марковець; — перемышльскому 3000 зр. въ Перемышля на Коровники до Гусакова.

— **Грады и тучѣ.** Дня 4 с. м. знищивъ градъ засѣвы въ многихъ громадахъ повѣту лѣського; у Ветлинѣ выдравъ громъ въ ерекціональну шопу, котра згорѣла вôдтакъ до тла, а въ нѣй згорѣвъ возокъ священика, знаряды господарскі и бôльше якъ 10 метрôвъ сѣна. Дня 5 с. м. въ Турю, пов. старомѣскôмъ, лишь дощъ бôльше якъ три годины; вода въ рѣцѣ прибула на 3 метры понадъ звычайный станъ воды, а водні филѣ гнали въ такою силою, що зôрвали лавку на рѣцѣ разомъ въ переходячою туды дѣвчиною, котру найшли ажъ въ двѣ годины вже неживу. Засѣвы понищені безъ слѣду. Въ повѣтѣ турчаньскôмъ навѣстивъ хмародомъ Задѣльско и Завадку. Вода выступила изъ незвычайной вихъ своихъ береговъ потоковъ, розмесчи мосты и млыны безъ слѣду. Въ Завадцѣ забивъ громъ одному бôдному селянинови 2 волы и корову. Мѣсточко Турка находило ся 5 с. м. въ великôмъ небезпеченьствѣ, бо въ наслѣдокъ ненастанныхъ дощѣвъ вылили горскі потоки Лiтомиръ и Ябленка та гроили затопленемъ мѣста. Охотнича сторожа огнева въ ночи заалярмувала мѣсто, щобы на выпадокъ нещастя мешканцѣ ратували жите. Однакъ вода почала опадати и лихо минуло. На передмѣстяхъ и въ околичныхъ шкоды великі. На ул. Волчаньскôй понищила городы, поля, домы, мосты и млыны. Одному жидови забрала вода домъ зъ всѣмъ, що въ нѣмъ було, лишили его зъ дѣтьми въ найбôльшôй нуждѣ. Подôбно зробила вода въ Жукотинѣ, де понабирала много хатъ и затопила жиди въ цѣлою родиною. Незнати також де подѣла ся одна родина циганьска, котра тамъ перебувала. Въ Урыновѣ убивъ громъ чоловѣка, ѣдучого возомъ.

— **Огнѣ.** Въ Либохорѣ занялась одна хата, въ котру ударивъ громъ; а що люде въ пересуду не кинулись еи зараз ратувати, огонь пôйшовъ дальше и знищивъ ...

— **Вôдбила ся пôбота...** На Буковинѣ, въ селѣ Лукавиця коло Кôцмани, жила селянка Анна Салихъ, та мала молоденьку, хорошу дѣвчину. Дѣвчинѣ ...

— **Потопа мѣста.** Въ Росіи, якъ доносять газеты, хмародомъ затопивъ цѣле мѣсто Катеринославъ. Вода забрала 58 домôвъ и мосты; 50 особъ потонуло въ филяхъ 5 аршинû вôдъ громъ. Шкоды величезні.

Всячина.

— **О мокрыхъ и сухихъ рокахъ** выдавъ теперь нѣмецкій професоръ Брікнеръ нову книжку, въ котрôй доказуе, що на нашôй земли змѣняють ся мокрі и сухі роки що 35 лѣтъ, значить ся, черезъ 35 лѣтъ бувають переважно роки мокрі а черезъ другихъ 35 лѣтъ зновъ переважно роки сухі. Пôдчасъ мокрои поры дôстае захôдна Европа и пôвнôчна Африка 50 до 60 разôвъ бôльше дощѣвъ якъ въ порѣ сухôй. Вôдъ 1870 р. перебуваемо пору мокру. Пôдъ конець сего столѣтя и черезъ першихъ 25 лѣтъ въ слѣдуючôмъ столѣтю будемо мати пору суху, значить ся, тогды буде о 20% менше дощу, якъ теперь.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

9 липня	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9·50 10·30	9·25 10·—	8·90 9·85	9·50 10·50
Жито	7·— 7·50	6·50 7·20	6·20 7·05	7·— 7·65
Ячмѣнь	7·— 7·30	6·— 10·75	5·75 6·50	6·25 7·25
Овесъ	7·— 8·—	7·— 7·35	6·40 6·75	7·50 8·—
Горохъ	—·— —·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30 9·75
Выка	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Рѣпакъ	12·— 13·50	12·— 13·—	12·— 13·—	12·25 13·60
Хмель	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Конюшина чер.	42·— 52·—	41·— 48·—	41·— 47·—	42·— 52·—
Конюшина бѣла	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—
Оковита	18·— 19·50	—·— —·—	—·— —·—	—·— —·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18·— до 19·50 зл.

Овесъ пошукуе ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Телеграмы.

Вѣдень 9 липня. *Fremdenblatt* довѣдуесь, що на запытанє сербскои реґенціи, чи Є. Вел. Цѣсарь приняв бы візиту короля сербского дня 10 серпня, вôдповѣвъ Цѣсарь, що приїме дуже радо. Позаякъ Є. Вел. Цѣсарь буде пôдъ ту пору въ Ишлю, то сербскій король прибде туды въ супроводѣ Рістича и Пашича.

Берлинъ 9 липня. Правительство мае зажадати вôдъ парляменту на осѣннôй сесіи значныхъ кредитôвъ на цѣли войскові.

Парижъ 9 липня. Парляментъ ухвалив законъ о урядѣ робôтничôмъ, котрый мае збирати даты въ цѣли заведеня пôльги для робôтникôвъ.

Петербургъ 9 липня. Правительство постановило завести низші тарифы на зелѣзницяхъ для збôжа, щобы не допустити до голоду въ декотрыхъ сторонахъ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.